

Arrest

nr. 265 648 van 16 december 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. HERSENS
Rue Jondry 2A
4020 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 18 augustus 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 juli 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 september 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat C. HERSENS en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X 1993 te X (Norte de Santander). U bent niet religieus. U woonde in Sevilla, Cucuta. In 2009 studeerde u af van uw hogere studie IT. In 2010-2012, 2014 en 2018 was u assistent van senator Carlos Emiro Barriga Peñaranda tijdens diens campagnes. U werkte tevens als nagelspecialist en u maakte schoenen. Vanaf 2013 woonde u samen met uw toenmalige vriend (...) in Caitan, Cucuta. Zijn moeder maakte u van in het begin van uw zwangerschap zwart tegenover hem. Ze zei bijvoorbeeld dat jullie kind niet van hem was.

Hierdoor nam (...) vaak drugs, hij begon dan te hallucineren en behandelde u dan gewelddadig. U kreeg ooit zelfs een miskraam nadat u door hem tegen de muur werd geplakt. Als het even wat minder tussen jullie ging, huurde u gedurende enkele maanden een woning in de buurt of ging u naar het huis van uw ouders in Sevilla. Hij deed er dan telkens alles aan om u terug te krijgen. De momenten dat hij niet aan de drugs was, was hij ook heel goed voor u. Van zodra de situatie weer wat gekalmeerd was, trok u telkens terug bij hem in. Toen uw dochter (...) een maand oud was, probeerde (...)s moeder haar te ontvoeren. Nadien mocht ze geen contact meer met haar hebben. Vanaf 24 mei 2018 verbleef u gedurende een viertal maanden in Bogota. U werkte daar als receptioniste in een hotel. In februari 2019 was de broer van (...) uw dochter (...) aan het slaan. Toen u dit zag ontstond er een schermutseling waarbij u de zus van (...) sloeg en u door zijn moeder werd geslagen. Diezelfde avond kreeg u een bericht van (...) moeder waarin ze dreigde uw moeder te vermoorden. U zette toen uw relatie met (...) definitief stop en trok terug in bij uw ouders in Sevilla. U deed toen ook aangifte van de feiten bij het centrum voor slachtoffers intrafamiliaal geweld. Uw ex en zijn moeder kregen toen een contactrestrictie opgelegd. De hele situatie van het intrafamiliaal geweld zorgde ervoor dat u gedurende vier maanden in een depressie kwam en u probeerde zelfmoord te plegen. Nadat u aangifte deed werd u naast politieke bescherming ook psychologische hulp aangeboden. In maart 2019 begon u een nieuwe relatie met (...). (...) bedreigde zowel u als uw nieuwe partner. Hij belde u in gedrogeerde toestand op en zei dat als u niet naar hem zou komen, u zou moeten huilen om uw dochters. Hij dook ook op verschillende plaatsen waar u zich bevond, waaronder uw werk, op. Hij zei dat hij niets te verliezen had en dat als hij u met een nieuwe partner zag, u, uw dochters, uw vader en dan zichzelf zou doden. Soms pakte hij u vast, maar omdat u meestal omringd was door anderen, werd hij steeds tegengehouden alvorens de situatie escaleerde. Rond 7 oktober 2019 stopte u uw werkzaamheden. Op 14 oktober 2019 bent u legaal uit Colombia vertrokken. U reisde via Spanje en Italië en kwam in België aan op 16 oktober 2019. Uw transzus (...) - hier gekend onder haar oude naam (...) verbleef toen reeds in België. Ze had hier een verzoek om internationale bescherming ingediend. Ze ondervond bedreigingen van bendeleden. Toen uw transzus in 2018 al in België verbleef werd u een keer door hen voor haar gehouden. Die bendeleden namen u toen vast, maar toen ze doorhadden dat u niet uw transzus was, lieten ze u verder met rust. In februari 2020 besloot ze naar Colombia terug te keren om jullie zieke tante te verzorgen. Uw transzus heeft u voor haar vertrek aangemaand zelf ook een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Uw verzoek werd hier geregistreerd op 11 februari 2020.

Ter staving van uw verzoek legt u uw originele paspoort (d.d. 8/5/'19) en identiteitskaart (d.d. 19/9/'11) voor. Tevens legt u kopieën voor van de identiteitskaart van uw vader (d.d. 22/11/'73), de identiteitskaart van uw moeder (d.d. 17/1/'76), uw geboorteakte, de geboorteakte van uw ex (...), de geboorteakten van uw kinderen, een attest i.v.m. uw blanco strafregister en documenten i.v.m. de gerechtelijke procedure die u opstartte.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u, in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, de mogelijkheid werd geboden om de nodige elementen aan te brengen waaruit uw eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken.

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, is het duidelijk dat u géén dergelijke elementen kenbaar hebt gemaakt, en heeft het Commissariaat-generaal evenmin bijzondere procedurele noden in uw hoofde kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig Art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw problemen **geen verband** houden met een van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Uit uw verklaringen blijkt immers dat de aanleiding van uw vertrek uit uw land was dat u problemen ondervond met uw vaak gedrogeerde ex-partner en zijn moeder. Ze vertoonden agressief gedrag ten opzichte van u. U vreest dat uw ex-partner u of uw familieleden iets zou aandoen, als u zou weigeren uw relatie met hem terug op te nemen (CGVS p.17).

Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen. Zo maakt u het niet aannemelijk dat u niet kon rekenen op bescherming vanwege de autoriteiten.

Internationale bescherming kan slechts worden ingeroepen bij gebrek aan **nationale bescherming**. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat een verzoeker om internationale bescherming de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus vereist is, dat de verzoeker om internationale bescherming zich niet onder de bescherming van in casu zijn land van herkomst kan, of wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. De verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij of zij alle redelijke van hem of haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput. Dit laatste is bij u niet het geval.

Aangaande de bestrijding van intrafamiliaal geweld moet immers worden vastgesteld dat de overheid van Colombia verschillende **maatregelen** heeft getroffen om huiselijk geweld tegen te gaan en te bestraffen (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Een omvattend wettelijk kader werd uitgewerkt, alsook werd de bevolking gesensibiliseerd omtrent intrafamiliaal geweld. Partnergeweld, deze definitie omvat zowel fysiek en seksueel geweld als emotioneel en psychologisch geweld, is in Colombia steeds strafbaar en kan door eender welk familielid, vriend of buur worden gerapporteerd. Daarnaast werden er verscheidene beschermingsmaatregelen voor slachtoffers geïmplementeerd. Zo bepaalt de wet dat slachtoffers van intrafamiliaal geweld in Colombia onmiddellijk recht hebben op gespecialiseerde begeleiding, alsook steeds toegang hebben tot kosteloze legale bijstand en een gespecialiseerde rechtbank. Deze rechtbank kan vervolgens, nog voor een officiële rechtszaak en eventuele wettelijke straf, ongelimiteerde beschermingsmaatregelen opleggen, waaronder bijvoorbeeld een contactverbod en een wapenverbod voor de dader. Bovendien zijn over heel Colombia, voornamelijk in de steden, verscheidene grassroot- en overkoepelende niet-gouvernementele organisaties actief die zich het lot van vrouwen en meer specifiek slachtoffers van huiselijk geweld aantrekken. In de grote steden zoals o.a. Bogota, zijn er ook vluchthuizen voorzien.

Uit uw verklaringen en uit objectieve informatie (toegevoegd aan het administratieve dossier) blijkt niet dat de Colombiaanse autoriteiten niet bereid zijn tot het geven van bescherming, wel integendeel (zie toegevoegde informatie inzake wetgeving en procedures inzake bestrijding van huishoudelijk geweld). In plaats van bescherming van de autoriteiten in te roepen koos u er in eerste instantie evenwel voor af en toe voor een paar maanden elders te gaan wonen om zo het geweld met uw ex-partner te ontlopen. U bleef dan steeds in zijn buurt wonen, omdat zijn familie jullie hielp met de opvoeding van jullie kinderen. Nadien keerde u ook telkens naar hem terug (CGVS p.3-4). Van de poging tot ontvoering van uw pasgeboren dochter door uw ex-schoonmoeder had u eerder al klacht ingediend, maar hoewel u beweert dat het gewelddadige gedrag van uw partner reeds vijf jaar aan de gang was, deed u er pas voor het eerst aangifte van in februari 2019. U verklaart dat toen de nodige medische vaststellingen werden gedaan. Het verslag hiervan werd overgemaakt aan de fiscalia. In de wetgeving is duidelijk voorzien, dat er beschermingsmaatregelen kunnen worden genomen door "Family Commissioners", in afwachting van een juridische uitspraak, omdat deze soms lang op zich laat wachten (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Tot de maatregelen behoren o.a. het verbieden van de toegang tot de woning, een contactverbod e.d. U gevraagd of u beroep heeft gedaan op een advocaat om u te laten bijstaan, zegt u dat dit niet nodig was omdat het openbaar ministerie onmiddellijk gevolg gaf aan uw aangifte waarvan u de gerechtelijke documenten voorlegt. U kreeg na deze aangifte politieke bescherming en psychologische hulp aangeboden. Er werd onmiddellijk een **contactrestrictie** opgelegd, zowel aan uw ex als aan zijn moeder. Zijn moeder bleef sindsdien uit uw buurt. U beweert weliswaar dat uw ex u nadien nog verschillende keren lastigviel. Dient hierbij te worden gewezen op het feit dat hoewel dit meer dan tien keer zou hebben plaatsgevonden, u zelf slechts twee keer het initiatief nam de politie hierover te verwittigen (CGVS p.19-22). Voor uw vertrek uit Colombia vernam u dat uw schoonmoeder werd gedagvaard. U legt daarenboven een document voor waaruit blijkt dat uw klacht niet werd geseponeerd, maar nog steeds actief is (CGVS p.14-16, 18, 20).

U dient in het kader van een verzoek om internationale bescherming aannemelijk te maken dat u alle redelijke en nuttige nationale beschermingsmogelijkheden hebt uitgeput, wat in casu dus niet het geval is. De verplichting van de overheid om haar burgers te beschermen houdt bovendien **geen resultaatsverbintenis** in. Het volstaat dat redelijke maatregelen zijn genomen. In afwachting van een

definitieve uitspraak in de klacht tegen uw partner en zijn moeder had u bijstand of zelfs onderdak kunnen vragen bij de talrijke hulporganisaties in Colombia (zie infra). Uit het bovenstaande dient te worden geconcludeerd dat u niet aannemelijk maakt, dat u alle rechtsmiddelen voorhanden in uw land van herkomst hebt uitgeput, noch hebt u aangetoond dat de Colombiaanse autoriteiten niet bereid zijn om bescherming te bieden. Bovendien dient nog te worden aangestipt dat u in eerste instantie niet vermeldde reeds eerder een periode van vier maanden in Bogota (waar vrouwenorganisaties voorhanden zijn) te hebben verbleven. U beweert er onvoldoende te hebben verdiend als hotelreceptioniste, maar verklaart er geen ander werk te hebben gezocht (CGVS p.23).

Volgens de Schengenregels dient u daarenboven in principe een vraag om internationale bescherming in te dienen in het land waar u de Schengenzone binnenkomt, i.c. had u dit dienen te doen in Spanje. U diende noch in Spanje noch in Italië een vraag om bescherming in. Bovendien besloot u pas **maanden na uw aankomst** in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Nochtans had u bij uw vertrek wel degelijk het advies gekregen zulk verzoek in te dienen. U geeft toe in eerste instantie naar België te zijn gekomen omdat u dacht hier te kunnen studeren en werken. Toen bleek dat u zonder documenten niet kon studeren, werken of huren, besloot u uiteindelijk toch een verzoek om internationale bescherming in te dienen zodat u de nodige documenten zou kunnen krijgen om te gaan werken (CGVS p.11-12, 14, 17). Dergelijke houding ondermijnt verder de door u ingeroepen vrees voor vervolging en/of reële schade bij terugkeer naar uw land.

Volledigheidshalve dient nog te worden aangestipt dat het eenmalige incident waarbij u werd vastgenomen toen u voor uw transzus werd gehouden door enkele bendeleden, onvoldoende zwaarwichtig is om gewag te kunnen maken van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Van zodra ze doorhadden dat u uw transzus niet was, lieten ze u verder met rust (CGVS p.22).

Uit het bovenstaande volgt dat u de hoedanigheid van Vluchteling niet kan worden toegekend, noch hebt u aannemelijk gemaakt een reel risico te hebben op ernstige schade zoals omschreven in Art. 48/4 § 2 a en b van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 27 juli 2020, beschikbaar op

https://cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20200727.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Nariño. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdadagroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een

binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

*De overige door u neergelegde **documenten** kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Het betreft hier immers slechts uw originele paspoort (d.d. 8/5/'19), identiteitskaart (d.d. 19/9/'11) en de kopieën van de identiteitskaart van uw vader (d.d. 22/11/'73), de identiteitskaart van uw moeder (d.d. 17/1/'76), uw geboorteakte, de geboorteakte van uw ex Cesar Marlon, de geboorteakten van uw kinderen en een attest i.v.m. uw blanco strafregister. Deze vormen enkel een indicatie met betrekking tot de identiteit van u en uw familieleden, dewelke hier niet ter discussie staan.*

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, alsook artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève; artikelen 2 en 3 van de wet motivering bestuurshandelingen; artikelen 10 en 13 van de Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (Procedurerichtlijn); artikelen 43 en 58 van de wetten van 18 juni 1966 op het gebruik van talen in bestuurszaken, het hoorrecht, de openbare orde, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, het algemeen beginsel van voorzichtigheid, de samenwerkingsplicht alsook een manifeste appreciatiefout.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. Verzoekster vordert in hoofdorde de nietigheid van de bestreden beslissing omwille van het feit dat er tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen tolk aanwezig was, hoewel verzoekster conform artikel 51/4 aangegeven had de bijstand van een tolk te wensen. Verzoekster acht hierdoor artikel 10 van de Procedurerichtlijn geschonden, aangezien de administratief assistent van de Dienst Vreemdelingenzaken niet de hoedanigheid van tolk heeft. Wegens het belang van het interview bij Dienst Vreemdelingenzaken stelt verzoekster er de waarborgen van artikel 13 van de Procedurerichtlijn te moeten krijgen en werd er volgens haar een procedurele onregelmatigheid begaan die van cruciale aard is voor het verdere verloop van de procedure tot de beoordeling van zijn verzoek. Verzoekende partij stelt geschonden te zijn in haar hoorrecht en het beginsel van de gelijkheid der wapens. Vervolgens verwijst verzoekster naar de taalwet, stelt zij dat artikel 43 van deze wet de diensten onderverdeelt in drie taalrollen, waarop ambtenaren worden ingeschreven na hun taalkennis op officiële wijze te hebben aangetoond, en dat de administratief assistent niet over de bevoegdheid beschikte om interviews in het Spaans af te leggen. Hierna wijst verzoekster erop dat artikel 58 van de taalwet voorziet in de nietigheid van alle administratieve handelingen die strijdig zijn met deze wettekst, en dat de taalwet de openbare orde raakt. Verzoekende partij concludeert dat, gezien de tegenstrijdigheid met de openbare orde, de beslissing dient te worden vernietigd.

Vooreerst blijkt dat de proceduretaal het Nederlands is en dat uit artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet volgt dat het bestuur het Nederlands moet gebruiken bij het opstellen van de dossierstukken en bij het nemen van zijn beslissing. Alle verklaringen van verzoekster werden in het Nederlands genoteerd en de bestreden beslissing is eveneens in het Nederlands opgesteld, wat in overeenstemming is met hetgeen artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet voorschrijft. Verzoekster gaat er verkeerdelijk van uit dat de taal van de procedure en de taal van het gehoor dezelfde moeten zijn (RvS 17 juni 2002, nr. 107.897). Artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet is niet geschonden doordat het interview zonder tussenkomst van een tolk werd afgenomen in een andere taal dan de proceduretaal. Deze bepaling verhindert immers

niet dat de interviewer zich uitdrukt in een vreemde taal, *in casu* het Spaans, en zelf de rol van tolk waarneemt wanneer hij die taal beheerst (RvS 3 september 2008, nr. 185.993). Verzoekster brengt overigens geen concrete elementen aan om aan te tonen dat de betrokken ambtenaar het Spaans niet of onvoldoende zou beheersen, doch blijft steken in hypothetische opwerpingen. Uit de neerslag van het interview van verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken, met name de “*verklaring DVZ*” en de “*vragenlijst CGVS*”, blijkt niet dat verzoekster er bezwaar tegen maakte dat zij zonder tolk werd geïnterviewd, of dat er enig vertaalprobleem was. Tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd verzoekster gevraagd naar het interview bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2) en verklaarde zij dat alles goed was verlopen. Gevraagd of zij de tolk er goed had verstaan antwoordde verzoekster “*Ja*”. Gevraagd of verzoekster opmerkingen had over dit gehoor antwoordde zij “*Neen*”. Verzoekster bevestigde tevens dat al haar verklaringen na het gehoor werden voorgelezen in het Spaans, dat alles correct werd genoteerd en dat ze haar een fotokopie van haar verklaringen hebben gegeven. Verzoekster haalde dus geen enkel probleem of nadeel aan dat zij zou hebben geleden door de afwezigheid van een tolk, en evenmin vermeldt zij in het verzoekschrift concrete gevolgen die het ontbreken van een tolk voor haar zou hebben gehad. Verder stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing op geen enkele manier verwezen wordt naar de verklaringen van verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken en verzoekster verder ook niet aangeeft op welke manier het gegeven dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het Spaans verliep een invloed heeft gehad op de bestreden beslissing.

Waar verzoekster de schending van artikel 10 en artikel 13 van Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 aanvoert, wijst de Raad erop dat deze richtlijn werd ingetrokken door Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), zodat verzoekster de schending ervan niet dienstig kan aanvoeren. Uit de elementen van het dossier blijkt verder dat verzoekster het gesprek bij de Dienst Vreemdelingenzaken in haar moedertaal kon voeren en dat de communicatie met de dossierbehandelaar goed verliep. Dat de taalwet geschonden zou zijn, kan evenmin worden aangenomen, daar er geen verplichting is voor ambtenaren om zich enkel uit te drukken in de taal van hun taalrol of enkel de taal van hun taalrol te gebruiken (RvS 3 september 2008, nr. 185.993).

Verzoekster maakt niet aannemelijk enigszins benadeeld te zijn geweest door het feit dat het personeelslid bij de Dienst Vreemdelingenzaken haar in het Spaans hoorde zonder tussenkomst van een tolk, laat staan dat hierdoor haar verzoek om internationale bescherming niet correct beoordeeld werd.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoekster niet als vluchteling erkennen noch subsidiaire bescherming toekennen.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

“Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen(CGVs) te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig Art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend.

*Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw problemen **geen verband** houden met een van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Uit uw verklaringen blijkt immers dat de aanleiding van uw vertrek uit uw land was dat u problemen ondervond met uw vaak gedrogeerde ex-partner en zijn moeder. Ze vertoonden agressief gedragen ten opzichte van u. U vreest dat uw ex-partner u of uw familieleden iets zou aandoen, als u zou weigeren uw relatie met hem terug op te nemen (CGVS p.17).*

Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen. Zo maakt u het niet aannemelijk dat u niet kon rekenen op bescherming vanwege de autoriteiten.

*Internationale bescherming kan slechts worden ingeroepen bij gebrek aan **nationale bescherming**. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat een verzoeker om internationale bescherming de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van*

de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus vereist is, dat de verzoeker om internationale bescherming zich niet onder de bescherming van in casu zijn land van herkomst kan, of wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. De verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij of zij alle redelijke van hem of haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput. Dit laatste is bij u niet het geval.

Aangaande de bestrijding van intrafamiliaal geweld moet immers worden vastgesteld dat de overheid van Colombia verschillende **maatregelen** heeft getroffen om huiselijk geweld tegen te gaan en te bestraffen (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Een omvattend wettelijk kader werd uitgewerkt, alsook werd de bevolking gesensibiliseerd omtrent intrafamiliaal geweld. Partnergeweld, deze definitie omvat zowel fysiek en seksueel geweld als emotioneel en psychologisch geweld, is in Colombia steeds strafbaar en kan door eender welk familielid, vriend of buur worden gerapporteerd. Daarnaast werden er verscheidene beschermingsmaatregelen voor slachtoffers geïmplementeerd. Zo bepaalt de wet dat slachtoffers van intrafamiliaal geweld in Colombia onmiddellijk recht hebben op gespecialiseerde begeleiding, alsook steeds toegang hebben tot kosteloze legale bijstand en een gespecialiseerde rechtbank. Deze rechtbank kan vervolgens, nog voor een officiële rechtszaak en eventuele wettelijke straf, ongelimiteerde beschermingsmaatregelen opleggen, waaronder bijvoorbeeld een contactverbod en een wapenverbod voor de dader. Bovendien zijn over heel Colombia, voornamelijk in de steden, verscheidene grassroot- en overkoepelende niet-gouvernementele organisaties actief die zich het lot van vrouwen en meer specifiek slachtoffers van huiselijk geweld aantrekken. In de grote steden zoals o.a. Bogota, zijn er ook vluchthuizen voorzien.

Uit uw verklaringen en uit objectieve informatie (toegevoegd aan het administratieve dossier) blijkt niet dat de Colombiaanse autoriteiten niet bereid zijn tot het geven van bescherming, wel integendeel (zie toegevoegde informatie inzake wetgeving en procedures inzake bestrijding van huishoudelijk geweld). In plaats van bescherming van de autoriteiten in te roepen koos u er in eerste instantie evenwel voor af en toe voor een paar maanden elders te gaan wonen om zo het geweld met uw ex-partner te ontlopen. U bleef dan steeds in zijn buurt wonen, omdat zijn familie jullie hielp met de opvoeding van jullie kinderen. Nadien keerde u ook telkens naar hem terug (CGVS p.3-4). Van de poging tot ontvoering van uw pasgeboren dochter door uw ex-schoonmoeder had u eerder al klacht ingediend, maar hoewel u beweert dat het gewelddadige gedrag van uw partner reeds vijf jaar aan de gang was, deed u er pas voor het eerst aangifte van in februari 2019. U verklaart dat toen de nodige medische vaststellingen werden gedaan. Het verslag hiervan werd overgemaakt aan de fiscalia. In de wetgeving is duidelijk voorzien, dat er beschermingsmaatregelen kunnen worden genomen door "Family Commissioners", in afwachting van een juridische uitspraak, omdat deze soms lang op zich laat wachten (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Tot de maatregelen behoren o.a. het verbieden van de toegang tot de woning, een contactverbod e.d. U gevraagd of u beroep heeft gedaan op een advocaat om u te laten bijstaan, zegt u dat dit niet nodig was omdat het openbaar ministerie onmiddellijk gevolg gaf aan uw aangifte waarvan u de gerechtelijke documenten voorlegt. U kreeg na deze aangifte politieke bescherming en psychologische hulp aangeboden. Er werd onmiddellijk een **contactrestrictie** opgelegd, zowel aan uw ex als aan zijn moeder. Zijn moeder bleef sindsdien uit uw buurt. U beweert weliswaar dat uw ex u nadien nog verschillende keren lastigviel. Dient hierbij te worden gewezen op het feit dat hoewel dit meer dan tien keer zou hebben plaatsgevonden, u zelf slechts twee keer het initiatief nam de politie hierover te verwittigen (CGVS p.19-22). Voor uw vertrek uit Colombia vernam u dat uw schoonmoeder werd gedagvaard. U legt daarenboven een document voor waaruit blijkt dat uw klacht niet werd geseponeerd, maar nog steeds actief is (CGVS p.14-16, 18, 20).

U dient in het kader van een verzoek om internationale bescherming aannemelijk te maken dat u alle redelijke en nuttige nationale beschermingsmogelijkheden hebt uitgeput, wat in casu dus niet het geval is. De verplichting van de overheid om haar burgers te beschermen houdt bovendien **geen resultaatsverbintenis** in. Het volstaat dat redelijke maatregelen zijn genomen. In afwachting van een definitieve uitspraak in de klacht tegen uw partner en zijn moeder had u bijstand of zelfs onderdak kunnen vragen bij de talrijke hulporganisaties in Colombia (zie infra). Uit het bovenstaande dient te worden geconcludeerd dat u niet aannemelijk maakt, dat u alle rechtsmiddelen voorhanden in uw land van herkomst hebt uitgeput, noch hebt u aangetoond dat de Colombiaanse autoriteiten niet bereid zijn om bescherming te bieden. Bovendien dient nog te worden aangestipt dat u in eerste instantie niet vermeldde reeds eerder een periode van vier maanden in Bogota (waar vrouwenorganisaties voorhanden zijn) te hebben verbleven. U beweert er onvoldoende te hebben verdiend als hotelreceptioniste, maar verklaart er geen ander werk te hebben gezocht (CGVS p.23).

*Volgens de Schengenregels dient u daarenboven in principe een vraag om internationale bescherming in te dienen in het land waar u de Schengenzone binnenkomt, i.c. had u dit dienen te doen in Spanje. U diende noch in Spanje noch in Italië een vraag om bescherming in. Bovendien besloot u pas **maanden na uw aankomst** in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Nochtans had u bij uw vertrek wel degelijk het advies gekregen zulk verzoek in te dienen. U geeft toe in eerste instantie naar België te zijn gekomen omdat u dacht hier te kunnen studeren en werken. Toen bleek dat u zonder documenten niet kon studeren, werken of huren, besloot u uiteindelijk toch een verzoek om internationale bescherming in te dienen zodat u de nodige documenten zou kunnen krijgen om te gaan werken (CGVS p.11-12, 14, 17). Dergelijke houding ondermijnt verder de door u ingeroepen vrees voor vervolging en/of reële schade bij terugkeer naar uw land.*

Volledigheidshalve dient nog te worden aangestipt dat het eenmalige incident waarbij u werd vastgenomen toen u voor uw transzus werd gehouden door enkele bendeleden, onvoldoende zwaarwichtig is om gewag te kunnen maken van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Van zodra ze doorhadden dat u uw transzus niet was, lieten ze u verder met rust (CGVS p.22).

Uit het bovenstaande volgt dat u de hoedanigheid van Vluchteling niet kan worden toegekend, noch hebt u aannemelijk gemaakt een reel risico te hebben op ernstige schade zoals omschreven in Art. 48/4 § 2 a en b van de Vreemdelingenwet.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Verzoekster citeert een gedeelte van haar verklaringen die zij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aflegde en herhaalt dat zij geen effectieve bescherming van de overheidsdiensten kreeg. Zij benadrukt dat zij niet specifiek werd beschermd door de overheid ten aanzien van de vader van haar kinderen en diens moeder. Niet alleen werd zij slachtoffer van fysiek geweld door de vader van haar kinderen, maar deze probeerde samen met zijn moeder ook verzoeksters kinderen te ontvoeren.

Het louter herhalen van enkele van haar verklaringen volstaat echter niet om voormelde concrete en pertinente vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen.

De Raad stelt vast dat verzoekster niet aantoont dat zij geen toegang had of in geval van terugkeer zal hebben tot bescherming vanwege de Colombiaanse autoriteiten tegen mogelijk gewelddadig gedrag van haar ex-partner en het gedrag van diens moeder.

Volgens artikel 48/5 § 2 van de Vreemdelingenwet kan vervolging of ernstige schade uitgaan van of veroorzaakt worden door niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade. De bescherming door de overheid of partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, moet doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn en wordt in het algemeen geboden wanneer de in artikel 48/5 § 1 bedoelde actoren van bescherming redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen en wanneer de verzoeker toegang tot dergelijke bescherming heeft. Het is in beginsel aan verzoekers om aan te tonen dat in hun individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar is. De bewijsstandaard die wordt gehanteerd is evenwel afhankelijk van de algemene omstandigheden in het land van herkomst en de individuele omstandigheden van de zaak. (zie EASO, “*Qualification for international protection (Directive 2011/95/EU) - A Judicial Analysis*”, december 2016, p. 59, 63 en 68; UNHCR guidance note on refugee claims relating to victims of organized gangs, maart 2010, pt. 27).

De Raad benadrukt dat internationale bescherming slechts kan worden toegekend bij gebrek aan nationale bescherming. Verzoekster moet daarbij aannemelijk maken dat zij alle, in haar individuele omstandigheden, redelijke en nuttige beschermingsmogelijkheden vanwege de Colombiaanse overheid heeft uitgeput.

Uit verzoeksters verklaringen en uit objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt niet dat de Colombiaanse autoriteiten niet bereid zijn tot het geven van bescherming, wel integendeel. In plaats van bescherming van de autoriteiten in te roepen koos verzoekster er in eerste instantie echter zelf voor af en toe voor een paar maanden elders te gaan wonen om zo het geweld met haar ex-partner te ontlopen en nadien keerde zij ook telkens naar hem terug (Notities van het persoonlijk onderhoud, p.

3-4). Van de poging tot ontvoering van haar pasgeboren dochter door haar ex-schoonmoeder had zij eerder al klacht ingediend, maar hoewel zij beweert dat het gewelddadige gedrag van haar partner reeds vijf jaar aan de gang was, deed zij er pas voor het eerst aangifte van in februari 2019. Verzoekster verklaart dat toen de nodige medische vaststellingen werden gedaan. Het verslag hiervan werd overgemaakt aan de fiscalia. In de wetgeving, zoals blijkt uit informatie aanwezig in het administratief dossier, is duidelijk voorzien, dat er beschermingsmaatregelen kunnen worden genomen door "Family Commissioners", in afwachting van een juridische uitspraak, omdat deze soms lang op zich laat wachten. Tot de maatregelen behoren o.a. het verbieden van de toegang tot de woning, een contactverbod e.d.

Verzoekster gaf te kennen dat zij de bijstand van een advocaat niet nodig had omdat het openbaar ministerie onmiddellijk gevolg had gegeven aan haar aangifte waarvan zij de gerechtelijke documenten voorlegt. Verzoekster kreeg na deze aangifte politieke bescherming en psychologische hulp aangeboden. Er werd onmiddellijk een contactrestrictie opgelegd, zowel aan verzoeksters ex-partner als aan zijn moeder. Zijn moeder bleef sindsdien uit verzoeksters buurt. Verzoekster beweert weliswaar dat haar ex-partner haar nadien nog verschillende keren lastigviel. Hierbij dient evenwel te worden gewezen op het feit dat hoewel dit meer dan tien keer zou hebben plaatsgevonden, verzoekster zelf slechts twee keer het initiatief nam de politie hierover te verwittigen. Bovendien vernam verzoekster voor haar vertrek uit Colombia dat haar schoonmoeder werd gedagvaard. Verzoekster legt daarenboven een document voor waaruit blijkt dat haar klacht niet werd geseponneerd, maar nog steeds actief is.

Verzoekster wijst erop dat zij slechts 2 keer contact opnam met de politie nadat zij vaststelde dat haar ex-partner zich niet aan de contactrestrictie hield, en dit omdat ze al een andere keer naar de politie had gebeld en ze niet kwamen. De Raad stelt vast dat hoewel dit meer dan tien keer zou hebben plaatsgevonden, verzoekster zelf slechts twee keer het initiatief nam de politie hierover te verwittigen (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 19-22). Bovendien blijkt nergens uit dat zij omwille van de veelvuldige schendingen van de contactrestrictie een officiële klacht heeft ingediend. Uit haar verklaringen bleek dat na het indienen van een eerdere klacht zij politieke bescherming en psychologische hulp kreeg aangeboden. Er werd ook onmiddellijk een contactrestrictie opgelegd. Waar zij stelt dat zij de politie niet telkenmale verwittigde omdat de politie de eerste keer niet was komen opdagen, toont zij niet aan dat dit uit onwil was of onmacht om haar de nodige bescherming te bieden. Het is verzoekster zelf die ervoor kiest om de politie niet te verwittigen en/of klacht in te dienen naar aanleiding van het veelvuldig schenden van de contactrestrictie. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij geen toegang had tot overheidsbescherming noch dat zij daarvan verstoken zal zijn in geval van terugkeer.

Verzoekster toont niet aan dat de beschermingsmaatregelen die werden genomen niet beantwoorden aan de criteria van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, noch dat zij geen toegang tot bescherming vanwege de overheid zal hebben indien zij opnieuw zou worden lastiggevalen door haar ex-partner. De Raad herinnert er aan dat de verplichting voor staten om redelijke maatregelen te nemen om vervolging of ernstige schade te voorkomen en de plicht hebben hun burgers te beschermen maar dat dit geen resultaatsverbintenis is en dat absolute bescherming in elk geval onmogelijk is.

Uit de landeninformatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat in 2008 wet 1257/2008 werd aangenomen inzake de sensibilisering, preventie en sanctionering van alle vormen van geweld en discriminatie tegen vrouwen; dat de wet 294/1996 intra-familiaal geweld strafbaar stelt; dat een Actieplan werd gelanceerd in 2010 en dat vier steden vluchthuizen hebben voor vrouwen. Verder wordt aan zowel gehuwde als ongehuwde vrouwen in situaties van geweld gratis juridische bijstand geboden en hebben slachtoffers van intra-familiaal geweld toegang tot een gespecialiseerde rechtbank (zie administratief dossier, landeninformatie, University of Minnesota, General Background on Colombian Laws on Violence against Women, Orders of Protection and Shelters en OECD Development Centre, Colombia). Evenwel blijkt uit deze informatie ook dat geweld tegen vrouwen in Colombia hoog blijft en dat er institutionele obstakels blijven bestaan voor de effectieve uitvoering van sommige bepalingen van wet 1257/2008.

De Raad minimaliseert geenszins de ernst van partnergeweld tegen vrouwen, maar stelt vast dat uit de door verzoeksters neergelegde informatie niet kan blijken dat de door de Colombiaanse overheden geboden beschermingsmaatregelen niet doeltreffend zouden zijn, noch dat verzoekster er geen toegang toe zou hebben. Overigens volstaat een algemene verwijzing naar landeninformatie niet om een gegronde en actuele vrees voor vervolging en reëel risico op ernstige schade in hoofde van verzoekster aan te tonen.

Wat betreft het audiobericht dat zij na het gehoor heeft ontvangen en waaruit blijkt dat zij nog bedreigd werd en waarvan zij melding maakt in het verzoekschrift, stelt de Raad vast dat zij hier geen transcriptie van neerlegt, noch op enigerlei wijze dit bericht overlegt, waardoor dit door de Raad niet in overweging kan worden genomen.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aantoont dat er in haar individuele omstandigheden geen overheidsbescherming aanwezig is voor slachtoffers van intra-familiaal geweld, noch dat zij er geen toegang tot zouden hebben in geval van terugkeer naar Colombia.

2.5. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.6. Verzoekster toont ingevolge voormelde vaststellingen ook niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.7. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

De Raad stelt vast dat verweerder bij aanvullende nota van 10 september 2021 de beschikbare landeninformatie heeft geactualiseerd en aangevuld met de COI Focus *“Colombia – Veiligheidssituatie”* van 2 augustus 2021.

Uit het geheel van de beschikbare landeninformatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk is verbeterd, mede onder impuls van de veiligheidspolitiek die werd gevoerd door president Uribe en vervolgens werd voortgezet door president Santos.

De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend.

Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand tussen de regering van president Santos en de Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia – Ejército popular (FARC-EP) beëindigde de 50-jarige burgeroorlog en had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN, van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren.

Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden, worden ingepalmd door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw zijn uitgebreid. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen.

Zowel uit de UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia”* van september 2015, als de COI *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 13 november 2019, 27 juli 2020 en 2 augustus 2021 komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de

aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

De commissaris-generaal zet in de aanvullende nota op basis van de meest recente landeninformatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

*“Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het **platteland** in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.*

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (-massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de gewapende groeperingen momenteel aanwezig zijn in 273 gemeentes op een totaal van 1.123 Colombiaanse gemeentes. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdadagroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenschappelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.”

Met betrekking tot de situatie in de grote steden, waaronder Cucuta, kan in de voormelde recente landeninformatie nog het volgende worden gelezen:

“In juni 2021 was het bijzonder onrustig in de grensstad Cúcuta (Norte de Santander). Hier raakten op 14 juni zo'n 36 mensen gewond toen een autobom ontplofte in een militaire basis, waar eveneens een klein aantal Amerikaanse soldaten aanwezig waren. De president kondigde na de aanslag aan te zullen onderzoeken of het ELN dan wel een dissidente groepering van de FARC-EP verantwoordelijk was. Tien dagen later, op 25 juni 2021, werden eveneens in Cúcuta gewerschoten gelost op een helikopter met daarin president Duque, minister van Defensie, Diego Molano, en de minister van Binnenlandse Zaken aan boord. Niemand van de inzittenden raakte gewond. Een eerste onderzoek toonde aan dat wapens met Venezolaanse signatuur werden gevonden maar de aanslag werd niet opgeëist. De autoriteiten verdenken het ELN en dissidenten van de FARC-EP.”

Gelet op de verklaringen van verzoekster betreffende haar herkomst uit Colombia, dient de veiligheidssituatie in Cúcuta, gelegen in het departement Norte de Santander, waar verzoekster gedurende een groot deel van haar leven heeft verbleven, te worden beoordeeld.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat er in de stad Cucuta actueel een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Het aldaar aanwezige geweld kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden en is bovendien in wezen niet willekeurig van aard (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)).

Bij gebrek aan een gewapend conflict in de stad Cucuta, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

De Raad stelt vast dat verzoekster geen informatie bijbrengt waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. De door haar in het verzoekschrift aangehaalde informatie ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Colombia is gesteund.

Gelet op het voormelde, toont verzoekster niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

2.9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF